

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 42913

гр. София, 17.05.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Частно гражданско дело № 20221110116732 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 410 от ГПК.

Образувано е по заявление на „ФИРМА“ ЕООД срещу АЙЛ. Н. К. за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение и изпълнителен лист за сумата 337,10 лв. за главница, представляваща неизплатена заемна сума по договор за потребителски кредит №№/24.06.2020г. ведно със законна лихва от 30/03/2022 г. до изплащане на вземането, 73,01 лв. за договорна лихва за периода 20/02/2021-20/12/2021 г., 58,54лв. за мораторна лихва за периода 21/07/2020-29/03/2022 г., 83,36 лв. за възнаграждение за услуга „Фаст“, 141,51 лв. за възнаграждение за услуга „Флекси“.

СЪДЪТ, като взе предвид изложените фактически твърдения, писмените доказателства и закона, приема следното:

Потребителят е в положение на по-слабата икономически страна спрямо търговеца от гледна точка както на преговорните си възможности, така и на степента си на информираност. Ето защо, нормативната уредба на ЕС, респ. ЗПК, е въвела редица императивни изисквания, които ограничават свободата на договаряне с цел обезпечаване защитата на потребителя и баланс в интересите на двете страни по заемното правоотношение. Заповедният съд, на основание чл. 411, ал. 2, т. 2 и 3 от ГПК, е властен да следи служебно за наличието на уговорки между страните, които противоречат на закона и добрите нрави, и/или увреждат правата на потребителя, в който смисъл е Решение от 14.06.2012 г. по дело С-618/10, I с-в на Съда на ЕС и измененията в процесуалния закон- ДВ бр.100 от 2019 г.

В заявлението се излагат фактически твърдения, че страните са уговорили предоставянето на допълнителни услуги „Фаст“ и „Флекси“, за които длъжникът дължи възнаграждение, изискуемо с подписването на договора за кредит, като плащането им се разсрочва за срока на кредитното правоотношение, на равни месечни вноски и добавено към месечните вноски за погасяване на кредита. Заявителят прилага доказателства по чл. 410, ал. 3 от ГПК, чиято преценка от формална страна установява, че в договора е вписана уговорка в горния смисъл, която препраща към Общите условия на договора – т. 15.1 и т. 15.2. За услугата „Фаст“ възнаграждение се дължи за приоритетно разглеждане на искането за отпускане на потребителския кредит, а за услугата „Флекси“ – за предоставяне на възможност на потребителя да промени погасителния план при настъпване на определени условия, в т.ч. промяна на падежа. Предвид това може да се изведе основателно

предположение, че т.нар. допълнителни услуги могат да бъдат предоставени само във връзка с усвояване и управление на договора за кредит. Възнаграждението обаче се дължи винаги и независимо от фактическото предоставяне на всяка от услугите, тъй като предварително е обособено като част от дълга по кредитното правоотношение. Ето защо съдът приема, че паричното вземане за допълнителни услуги произтича от правно основание, респ. клауза, за което съществува обоснована вероятност, че противоречи на добрите нрави и има за цел единствено да заобиколи императивните разпоредби на чл. 10а, чл. 19, чл. 21, чл. 22 и чл. 33 ЗПК, а освен това покрива хипотезата на чл. 143, ал.1, т. 15 от ЗЗП за неравноправна клауза, защото налага на потребителя да изпълни своите задължения /да плати възнаграждението/ дори и ако търговецът или доставчикът не изпълни своите.

Предвид изложеното, искането на дружеството се явява частично основателно при условията на чл. 411, ал. 2, т. 3 от ГПК.

Заявителят претендира сторените пред заповедния съд съдебни разноси, вкл. за юрисконсултско възнаграждение. Според чл. 78, ал. 8 ГПК, в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Със същата разпоредба законодателят е предвидил, че присъденото възнаграждение не може да надвишава максималния размер, дължим за вида дело, определен по реда на чл. 37 ЗПП. Според чл. 37 ЗПП, заплащането на правната помощ се определя по НЗПП. В двата нормативни източника е предвиден основен критерий за преценка на размера на юрисконсултското възнаграждение, а именно: вида и количеството извършена правна дейност (чл. 37, ал. 1 ЗПП и чл. 1 НЗПП), което впрочем се определя от фактическата и правна сложност на делото. Правната помощ оказана в заповедното производство включва и тази за подготовка на документите за сезиране на заповедния съд, защото самото производство по чл. 410 ГПК на този етап от развитието си се изчерпва, поради едностранния му характер, с подаването на надлежно изготвени документи, съизмеряващо се с необходимата на заявителя защита. По силата на специалния чл. 26 НЗПП, за защита в заповедното производство, минималният и максимален дължим размер на възнаграждението за юрисконсулт е от 50,00 до 150,00 лева. Поисканото от заявителя възнаграждение по чл. 26 НЗПП от 180,00 лева не съответства нито на нормативната уредба, нито на вида и количеството извършена дейност по делото, респ. на неговата фактическа и правна сложност, като формалният характер на производството, налага да се приеме, че не са положени никакви по-специални усилия по образуване и водене на делото, тъй като се ползват готови образци на заявлението, съгласно чл. 425 ГПК, и достатъчно да се изложат процесуално издържани фактически твърдения. Ето защо възнаграждението следва да се определи в минималния размер по чл. 26 от Наредбата.

С оглед разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ГПК, която се прилага и в заповедното производство, на заявителя следва да се присъдят разноси за платени държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на уважената част от претенциите му, като предвид дължимата държавна такса и определеното възнаграждение от 50 лв., се следват разноси за сумата общо 50,68лв.

Мотивиран така, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ДА СЕ ИЗДАДЕ по заявление на „ФИРМА” ЕООД срещу АЙЛ. Н. К. заповед за изпълнение на парично задължение за сумата 337,10 лв. за главница, представляваща

неизплатена заемна сума по договор за потребителски кредит №№/24.06.2020г. ведно със законна лихва от 30/03/2022 г. до изплащане на вземането, 73,01 лв. за договорна лихва за периода 20/02/2021-20/12/2021 г., 58,54лв. за мораторна лихва за периода 21/07/2020-29/03/2022 г., както и разноси по делото за сумата общо 50,68 лв. за платена държавна такса и възнаграждение за юрисконсулт, като заявлението за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист за 83,36 лв. за възнаграждение за услуга „Фаст“, 141,51 лв. за възнаграждение за услуга „Флекси“, както и съдебни разноси над уважения размер от 50,68 лв. до пълния претендиран размер от 205,00 лв. – ОТХВЪРЛЯ.

Разпореждането в отхвърлителната част може да се обжалва от заявителя с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването.

ПРЕПИС от разпореждането и заповедта за изпълнение да се връчи на заявителя.

ПРЕПИС от заповедта да се връчи на длъжника.

Съдия при Софийски районен съд: _____